

Mùa Đông!

Mùa mà tụi trẻ con hằng ngóng đợi đã rộn rã khắp nơi. Cái lạnh ngọt ngào ủ chín trong áo khăn êm ấm, trong mùi bánh nướng thơm phức, trong những bức thư háo hức gửi đến ông già Noel.

Giáng Sinh chẳng còn cách bao xa. Chính ông già Noel và những món quà tuyệt nhất trên đời là điều khiến tụi trẻ con mong ngóng mùa Đông đến vậy.

Suốt những ngày dài, thư từ tới tấp bay đến ngôi nhà phủ tuyết. Có bức dài dằng dặc, có bức vắn vện đôi câu, có nét chữ nắn nót, có bức minh họa bằng tranh vẽ... Nhưng tất cả đều có một điểm chung: Những ước mong tha thiết ngập tràn.

Khỏi phải nói ông già Noel tất bật nhường nào. Suốt cả tháng trời, ông chẳng có thời gian chải lại chòm râu bạc trắng. Nào miệt mài đọc thư, phân loại, tìm quà... Chồng thư với dần, còn đồng quà cứ chất thêm cao ngất trong tuyết trắng.

“Năm nào cũng như năm nào, lũ trẻ háo hức khi nhận quà bao nhiêu thì cũng chóng chán bấy nhiêu. Liệu có cách gì tạo ra một Giáng Sinh đặc biệt chưa từng có, một Giáng Sinh ý nghĩa khi sự an lành sẽ kéo dài mãi mãi, chẳng phải chỉ ngắn ngủi trong vài khoảnh khắc?” Ông già Noel thầm nghĩ khi uống tách sô cô la nóng.

Những bông tuyết vẫn lặng lẽ rơi ngoài khung cửa khi ông già Noel cau mày ngẫm ngợi. Đồng quà im lìm trước mặt dường như cũng đang đặt ra muôn vàn dấu hỏi. Rồi từ sắc màu sắc sỡ của ruy băng và giấy gói ấy, một ý nghĩ tuyệt vời lóe lên trong đầu ông. “Phải rồi. Đó chính là điều ta sẽ làm để ai cũng có một Giáng Sinh ý nghĩa trong đời.”

Những bông tuyết đang rơi chẳng hay biết về kế hoạch của ông già Noel. Những đứa trẻ đang say ngủ trong chăn ấm cũng vậy.

*

Ngày mới của mùa an lành đã đến. Lũ trẻ con tung chăn, nhảy khỏi giường, lao đến bên cây thông Noel với những món quà đang chờ đợi.

“Thùng gì mà to thế nhỉ?” Cô bé Mun xoay ngược xoay xuôi chiếc thùng to oạch. Cô bé chỉ xin ông già Noel một bộ đồ trang điểm có hình Hello Kitty như cái Bông cùng lớp, chắc chắn chẳng to đến mức này. Lòng đầy nghi hoặc, Mun bóc từng lớp giấy gói lấp lánh, hồi hộp mở nắp.

“Một chiếc ghế tựa...” Cô bé kêu lên trong nỗi thất vọng khôn tả. “Con đâu có xin một chiếc ghế tựa. Làm gì còn chỗ nào để đặt chiếc ghế trong phòng của con.”

“Mẹ thấy chiếc ghế này cũng hay đấy chứ.” Mẹ Mun đang dọn bữa sáng, đến bên dỗ dành con gái. “Trước tiên chúng ta hãy để nó bên cửa sổ, đôi lúc con muốn ngồi đó đọc sách thì sao.”

Cô bé phụng phịu, nỗi thất vọng tràn ngập trái tim nhỏ bé. Bao nhiêu kế hoạch với bộ đồ trang điểm xinh xắn vậy là tan thành mây khói.

“Thật là một Giáng Sinh đáng chán!” Mun thốt lên khi nhìn chằm chằm chiếc thùng to tướng vẫn đang ngھễ ngھện dưới gốc cây thông.

*

Tình hình của Mon, anh trai sinh đôi của Mun, cũng chẳng khá hơn là bao. Cậu bé giẫy ra trên sàn nhà. “Con không cần một chiếc xẻng. Nhà mình còn chẳng có khoảnh đất nào để dùng đến nó.”

“Một chiếc xẻng?” Bố cậu bé cũng bối rối chẳng kém. Trên tay ông là chiếc xẻng xúc đất rất bình thường, chỉ có phần tay cầm nhỏ nhắn sơn màu vàng rực rỡ.

“Biết đâu đây là tín hiệu nhà mình sắp có một mảnh vườn?” Ông cố pha trò với con trai.

Nhưng lời an ủi nào cũng vô tác dụng với cậu nhóc đang để hết tâm trí bay theo chiếc máy chơi game mà cậu đã không nhận được.

*

Cách đó vài tòa nhà, một cậu nhóc kính cận sững sờ nhìn hộp quà mới bóc: Một quả bóng đá màu cam mới tinh. Nhưng rõ ràng cậu đã xin ông già Noel một cuốn sách. Cậu chỉ cần một cuốn sách mới làm bạn với mình suốt những ngày dài. Sự tĩnh lặng của một cuốn sách, với cậu thế là đủ, đâu cần những ồn ào rắc rối mà một quả bóng có thể mang lại. Cất quả bóng vào hộp, nhét sâu dưới gầm bàn, cậu tiếp tục vùi đầu vào trang sách. Cậu đã quen với việc người lớn đôi khi chẳng nhớ trẻ con cần gì, ngay cả ông già Noel cũng vậy.

*

Chà, ông già Noel quả thực đã mang đến một Giáng Sinh rất lộn tung phèo rồi đây. Mùa an lành chỉ mới chớm bắt đầu, nhưng ông đã gây ra bao nhiêu là xáo trộn. Những đứa trẻ tiu nghỉu khi bóc quà và nhận ra đó chẳng phải thứ mà mình ao ước. Ấy vậy mà người lớn cứ luôn bảo rằng ông già Noel biết rõ những gì bọn trẻ thực sự cần. Xem ra, có vẻ ông đã già và chẳng còn được minh mẫn như xưa.

Những ngày nghỉ cuối cùng lặng lẽ trôi qua với những món quà bị bỏ xó. “Một Giáng Sinh chán nhất trên đời!” Lũ trẻ bảo nhau vậy.

Một buổi chiều, Mun rào bước về nhà sau giờ tan học. Gió cuối ngày lạnh căm, còn cô bé thì đói meo. Cô bé chỉ muốn mau chóng được chui vào căn phòng ấm áp, xuýt xoa với bát chè đỗ đen nóng hổi mẹ nấu. Nhưng khi đi ngang qua thùng rác cuối chợ, chuỗi âm thanh nho nhỏ khiến bước chân Mun chậm lại. “Meo, meo, meo...” Tiếng mèo kêu yếu ớt đâu đó. Mun nhìn quanh, mở nắp thùng rác, ngó vào, nhắc cả mấy túi rác to đùng. Cuối cùng, Mun cũng tìm thấy một bé mèo nhỏ xíu đang co ro. Chao ôi, nó mới gầy guộc làm sao. Bộ lông trắng xơ xác dính đầy đất bụi, cái mặt nhem nhuốc. Chỉ có đôi mắt tròn to vẫn trong veo sợ sệt nhìn Mun.

